

GŁOS WYBRZEŻA

ORGAN KOMITETU WOJEWODZKIEGO POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK IV.

GDAŃSK, NIEDZIELA 16 LIPCA 1950 R.

Nr 194 (1113)

V Plenum Komitetu Centralnego PZPR

Ostateczny projekt planu 6-letniego

Zagadnienie szkolenia kadr

W sobotę, 15 lipca, rozpoczęło się w Warszawie V Plenum Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Plenum poświęcone jest omówieniu ostatecznego projektu planu 6-letniego, zakładającego wyższe zadania produkcyjne oraz zagadnień szkolenia kadr, niezbędnych dla jego realizacji.

Zagajając obrady Plenum, przewodniczący PZPR tow. Bolesław Bierut przesłał gorące pozdrowienia narodowi koreańskiemu, walczącemu o swą wolność przeciwko agresji amerykańskiego imperializmu.

Następnie tow. Hilary Minc wygłosił referat n. t. „Szescioletni plan rozwoju gospodarczego i budownictwa podstaw socjalizmu w Polsce”. Po referacie rozwinęła się ożywiona dyskusja.

Obrady trwają.

Przemówienie przewodniczącego KC PZPR tow. Bolesława Bieruta

Towarzysze! Rozpoczynając obrady dzisiejszego, piątego z kolei Plenum Komitetu Centralnego, nie podobna na wstępie nie ustosunkować się do faktu, który przykuwa dziś uwagę całego świata — do bezprawnej, dzikiej i drapieżnej napaści imperializmu amerykańskiego na bohaterski naród Korei. Gwałcąc bezwstydnie wszelkie zasady prawa i współzycia międzynarodowego wobec narodu który w najmniejszym stopniu nie naruszył w niczym interesów jakiegokolwiek kraju, imperializm amerykański rozpętuje brutalną i krwiożerczą wojnę w Korei i mobilizuje do współudziału w niej podległe sobie kapitalistyczne kraje całego świata. W ten sposób kapitalizm pod przewodnictwem imperialistów amerykańskich demonstruje wobec całego świata swoje grabieżcze, nie liczące się z jakimikolwiek ludzkimi zasadami — drapieżne oblicze.

Czym zawił naród koreański wobec Stanów Zjednoczonych, wobec państw kapitalistycznych, które skierowały setki okrętów wojennych dla ostrzeliwania brzegów Korei, które zrzucają od 20 dni tysiące bomb na otwarte miasta Korei, mordując ludność tych miast, szercząc bez pardonu pożogę i zniszczenie w zupełnie obcym dla nich kraju?

Zawił tylko tym, że pragnie być wolny i niezależny, jak inne narody.

Od dziesiątków lat Korea znajdowała się pod tyranii imperialistów japońskich. I oto w wyniku drugiej wojny światowej została wyzwolona. Na części ziemi koreańskiej znalazła się armia Stanów Zjednoczonych i od tej pory w południowej części Korei rozpoczęła się nowa niewola i tyrania. Oto jak wygląda w rzeczywistości misja wyzwolencza imperializmu.

Na północy kraju, skąd wyparły ciemnieńców japońskich wojska ZSRR, naród koreański rozpoczął nowe życie. W ciągu kilku lat Korea północna nie tylko zaleczyła rany zniszczeń wojennych, ale

Referat członka Biura Politycznego tow. Hilarego Minca wygłoszony na V Plenum KC PZPR n. t. „6-letni plan rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu w Polsce”

str. 2-5

wyzwoliła, nie mające nigdy przedtem w jej dziejach podobnego rozmachu, potężne siły twórcze swojego ludu.

ZSRR wycofał z kraju swoje wojska i okazał wszechstronną pomoc w odbudowie kraju. Stany Zjednoczone organizowały w tym czasie armię napastniczą, zmierzając do podporządkowania sobie całego kraju. Ale naród koreański zrozumiał intencję nowych zaborców amerykańskich, ponieważ w ciągu 5 lat od chwili zakończenia wojny światowej czuł na sobie zaciskające się pięta nowej niewoli.

Naród koreański postanowił nie dać sobie wydrzeć zdobytą wolności.

Taka jest przyczyna — jedyna i rzeczywista — obecnej napaści imperializmu światowego na Koreę. Ale imperializm przebieczył się mniemając, że potęgą jego wobec narodów mniejszych jest wszechmocna, Bohaterski naród koreański walczy zwycięsko z imperialistycznymi napastnikami i wypiera ich krok za krokiem ze swego kraju.

Cały świat postępowy, wszyscy uczeni i miłujący pokój ludzie — przesyłają dziś bohaterskiemu narodowi koreańskiemu wyrazy sympatii i otuchy w walce. Setki milionów ludzi we wszystkich krajach świata domagają się od napastników imperialistycznych, aby cofnęli swe drapieżne ręce precz od Korei.

V Plenum Komitetu Centralnego przyłącza się do tych żądań i przesyła gorące pozdrowienia i uczucia solidarności dzielnemu narodowi Korei, walczącemu o swoją wolność.

Niech żyje bohaterska walka narodu koreańskiego!

Przed Świętem Odrodzenia

Kolejarze z Tarnowskich Gór wykonali już 90 proc. zobowiązań Wspaniałe osiągnięcie huty „Kościszko”

WARSZAWA PAP. Setki mel-dunków napływających z całego kraju stwierdzają pomysłny przebieg wykonania zobowiązań lipcowych.

Klasa robotnicza i lud pracujący Polski, na zbrodnicze zakusy imperialistów, odpowiada pomnożeniem i wielokrotnieniem dotychczasowych sukcesów, których wyrazem jest m. in. wykonanie z nadwyżką naro-

dowego planu gospodarczego za I półrocze br.

Inicjatorzy czynu lipcowego, kolejarze weźli Tarnowskie Góry wykonali 90 proc. zobowiązań.

Robotnicy huty „Kościszko” wyprodukowali 1.800 ton stali ponad plan. Wysoce przekraczają normy górnicy kopalni Bobrek.

Armia Wyzwoleńcza kontynuuje zwycięską ofensywę

PROTEST KOMUNISTYCZNEJ PARTII USA

przeciw zbrodniczemu planom imperialistów

użycia broni atomowej w Korei

MOSKWA PAP. Agencja Tass donosi z Phenianu: Dowództwo naczelne Armii Ludowej Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej podało następujący komunikat rano 14 lipca:

Na wszystkich frontach oddziały Armii Ludowej kontynuowały ofensywę w kierunku południowym.

Lotnictwo amerykańskie dokonało bandyckich bombardowań miast i wsi północnej Korei oraz wyzwolonych miast i wsi Korei południowej.

13 lipca przeszło 30 samolotów amerykańskich dwukrotnie dokonało bandyckiego nalotu na miasto Wondžu i na pobliskie wsie.

PEKIN (PAP). Ogłoszony w Phenian komunikat kwatery głównej Koreańskiej Armii Ludowej stwierdza, że w czasie piątkowych walk, które zakończyły się zajęciem ważnego węzła kolejowego Czungczu, położonego w odległości 40 km na północ od Taidżonu, wzięto do niewoli wielu żołnierzy amerykańskich i południowo-koreańskich. W piątek oddziały Armii Ludowej wyzwoliły również miasto powiatowe Ryesan.

Amerykański okręt płonie

PEKIN (PAP). Komunikat kwatery głównej Koreańskiej Armii Ludowej donosi, że jednostki morskie Korei północnej poważnie uszkodziły amerykański okręt wojenny o wyporności 5 tys. ton, który wpłynął na koreańskie wody terytorialne. Okręt trafiony siedmioma pociskami stanął w płomieniach.

Ewakuacja Taidżonu

NOWY JORK (PAP). Korespondenci amerykańscy w Korei

południowej donoszą, że wojska amerykańskie i oddziały Li Syn Mana zaczęły ewakuować Taidżon.

LONDYN (PAP). Agencja Reuters cytuje oświadczenie generała Mac Arthura, który przyznał, że przekroczenie rzeki Kum przez wojska północno-koreańskie było ciosem dla wojsk amerykańskich.

Telegram KP USA do Trygve Lie

NOWY JORK PAP. W związku z wysunięciem w Kongresie postulatem użycia bomby atomowej przeciwko narodowi koreańskiemu i wobec tego, że Acheson wystąpił ze złej utajoną groźbą, iż Stany Zjednoczone gotowe są użyć wszelkiej broni przeciw „agresji” Partii Komunistycznej Stanów Zjednoczonych wystosowała do sekretarza generalnego ONZ Trygve Lie, telegram, w którym czytamy:

Wiadomości nadchodzące z Waszyngtonu wymagają, by złożył pan natychmiast zapewnienie, że Organizacja Narodów Zjednoczonych nie sankcjonowała i nie sankcjonuje użycia broni atomowej przeciw narodowi koreańskiemu.

Następujące wiadomości utwierdzają nas w przekonaniu, że opracowano już plany użycia w najbliższym czasie broni atomowej przez Stany Zjednoczone.

PO PIERWSZE — w dzisiejszym numerze dziennika „New York Post” Robert Allen komu-

nikuje, że prezydent Truman oświadczył grupie członków Kongresu, iż sytuacja wojenna w Korei jest poważna i dodał, że generał Mac Arthur przygotowuje w tajemnicy nieoczekiwane uderzenie.

PO DRUGIE — senator Brewster domagał się, aby gen. Mac Arthurowi dano całkowite prawo zastosowania bomby atomowej. Członek Izby Reprezentantów, Ben sen, wezwał dziś do przedłożenia atomowego ultimatum, a Izba Reprezentantów przyjęła jego oświadczenie oklaskami.

PO TRZECIE — sekretarz stanu Acheson na swej konferencji prasowej bez żadnych podstaw oburzył się na apel sztokholmski, potępiający jako zbrodniarza wojennego każdy rząd, który by pierwszy użył broni atomowej i wzywający do zakazu bomby atomowej i zawarcia porozumienia o ustanowieniu kontroli międzynarodowej. Na pytanie, dotyczące zastosowania broni atomowej, Acheson odpowiedział, że wybór broni „nie ma znaczenia”, a ważne jest to, że akt agresji został dokonany.

PO CZWARTE — w ciągu ostatnich kilku dni sztab Mac Arthura w sposób zupełnie wyraźny usiłuje przygotować psychologicznie atmosferę dla takiego masowego morderstwa.

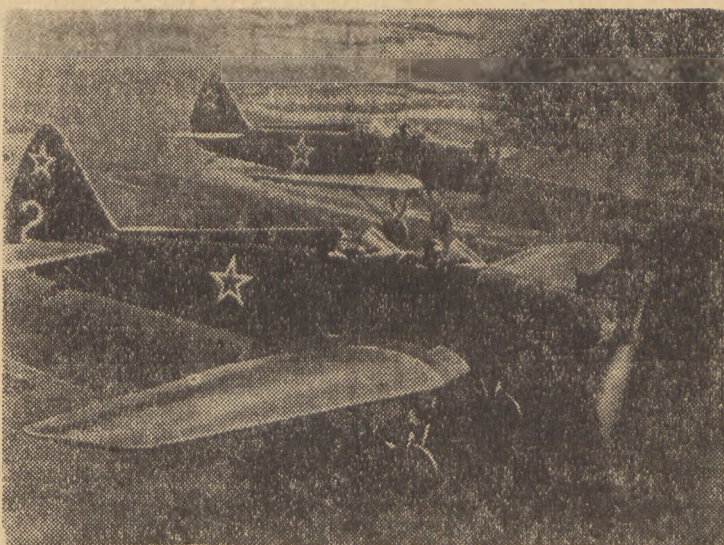
PO PIĄTE — amerykańscy interwenci imperialistyczni ponieśli już poważną wojskową i polityczną klęskę w Korei. Nic dziwnego, że w przerażeniu dają oni obecnie do zrealizowania groźb, którymi daremnie usiłowali zastraszyć całą ludzkość.

Dlatego też wzywamy pana,

panie sekretarzu generalny, by oświadczył pan natychmiast, że Organizacja Narodów Zjednoczonych nie da się wykorzystać do jakiegokolwiek machinacji, których celem jest uzyskanie sankcji na użycie broni atomowej w Korei, lecz przeciwnie, potępi takie czyn jako ZBRODNIĘ PRZECIW LUDZKOŚCI.

Telegram podpisali: przewodniczący — William Foster i sekretarz Komitetu Narodowego Partii Komunistycznej — Hall.

Dzień lotnictwa radzieckiego

Chwała bohaterskiej stalinowskiej flocie powietrznej!

Dziś wielkie uroczystości w Tczewie na zakończenie I etapu walki z analfabetyzmem

W dniu dzisiejszym odbędzie się w TCZEWIE wielkie uroczystości na zakończenie I etapu walki z analfabetyzmem. Na uroczystości te przybędą przedstawiciele rządu oraz delegacje 22 powiatów z całego kraju.

PO CZĘŚCI OFICJALNEJ UROCZYSTOŚCI, które rozpocznie się o godz. 9.30 na stadionie sportowym w Tczewie, odbędzie się liczne imprezy artystyczne i sportowe.

W GODZINACH PRZEDPOŁUDNIOWYCH odbędzie się na stadionie zawody sportowe, które obejmować m. in. będą: gwiazdzisty zjazd kolarski LZS, popisy lotnicze, mecze siatkówki oraz występy gimnastyków.

W GODZINACH POPOŁUDNIOWYCH odbędzie się na rynku tczewskim występy chórów, zespołów tanecznych, orkiestrowych i recytacyjnych oraz solistów Państwowego Studium Operowego w Gdańsku. Wyświetlony również zostanie film na wolnym powietrzu.

Zespół Państwowego Teatru „Wybrzeże” z Gdańska wystawi dwukrotnie, w Domu Kultury w Tczewie, o godz. 15.30 i 18 sztukę radzieckiego pisarza Sofronowa pt. „W pewnym mieście”.

14 lipca - w dniu święta narodowego lud Francji manifestował na rzecz pokoju

GENEWA PAP. Jak donoszą z Paryża, w dniu święta naro-

dowego dnia 14 lipca odbyła się tradycyjna manifestacja ludowa na szlaku od Placu Bastylii do Place de la Nation. Olbrzymi pochód, trwający 4 godziny, przeszedł przed trybuną honorową, na której zasiadli Thorez, Farge, Frachon, Duclos, Marthy, Tillon, Fajon, Waldeck-Rochet, Jeanette Vermeersch oraz różni inni członkowie działacze postępowi i przedstawiciele wielu organizacji demokratycznych.

W manifestacji brały udział liczne grupy ponad 50 organizacji politycznych, związkowych, młodzieżowych, kobiecych, sportowych i innych, a wśród nich również delegacje zagraniczne.

Głównymi hasłami tegorocznej manifestacji były hasła solidarności z ludem koreańskim, walczącym o jedność i niezawisłość, żądania położenia kresu wojnie wietnamskiej, zakazu broni atomowej i uwolnienia ofiar represji rządowych.

6-letni plan rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu w Polsce

Przemówienie członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Hilarego Minca wygłoszone na V Plenum KC PZPR w dniu 15 lipca 1950 r.

TOWARZYSZE!

Na porządku dziennym dzisiejszego V Plenum Komitetu Centralnego stoi zagadnienie ostatecznego ustalenia zadań planu sześciolletniego. Jak wiadomo, w grudniu 1948 roku Kongres Zjednoczeniowy PZPR ustalił wytyczne 6-letniego planu. Od czasu Kongresu odbywała się olbrzymia praca, zmierzająca do konkretnego

rozpracowania wytycznych ustalonych przez Kongres. W rezultacie uogólnienia nauk i doświadczeń, wynikających z rozwoju naszego kraju w okresie po Kongresie Zjednoczeniowym, wytyczne kongresowe uległy znacznym zmianom i wniesiony obecnie pod obrady Plenum projekt planu 6-letniego stawia daleko szersze i dalej idące zadania, niż to przewidywały uchwalone na Kongresie Zjednoczeniowym wytyczne.

Obecny projekt planu 6-letniego przewiduje znacznie większe tempo rozwoju, znacznie szybszy wzrost produkcji niż to było przewidziane w wytycznych kongresowych. Wytyczne kongresowe przewidywały wzrost wartości produkcji przemysłu socjalistycznego o 85—95 proc. w 1955 roku w stosunku do 1949 r. Obecny projekt przewiduje wzrost produkcji przemysłu socjalistycznego o 158,3 proc. Wytyczne kongresowe przewidywały w ciągu sześciolatki wzrost wartości produkcji rolnej o 35—45 proc., przy czym wzrost ten był obliczony w stosunku do przewidywanych w 1949 r. zbiorów. Obecny projekt przewiduje w ciągu sześciolatki wzrost wartości produkcji rolnej, w stosunku do przewidywanych na 1949 r., o 63 proc., w stosunku zaś do faktycznie osiągniętej w 1949 roku produkcji rolnej, która ze względu na dogodne warunki klimatyczne znacznie przekroczyła przewidywania, o ponad 50 proc.

Na jakiej podstawie opieramy to przyjęcie szybszego tempa rozwoju i czy to szybsze tempo rozwoju jest i będzie realne?

W ciągu planu trzyletniego mieliśmy do czynienia z systematycznym zjawiskiem znacznego przekraczania planów produkcji przemysłowej. W 1947 r. plan produkcji przemysłowej został wykonany z nadwyżką 5 proc., w 1948 roku — z nadwyżką 14 proc., w 1949 r. — z nadwyżką 13 proc. Plan na rok 1950 zakładał bardzo poważne zwiększenie produkcji przemysłowej, a mimo to w wysokości 22 proc.; tym niemniej, ten plan w pierwszym półroczu obecnego roku został wykonany z nadwyżką 6 proc., i należy oczekiwać, że znaczna nadwyżka w wykonaniu planu zostanie osiągnięta również i w drugim półroczu.

Z liczb tych wynika, że nasze dotychczasowe planowanie nie uwzględniało w pełni możliwości rozwoju produkcji, zaniżało te możliwości. W ciągu okresu, który minął od Kongresu Zjednoczeniowego, podnosiliśmy naszą znajomość gospodarki narodowej, podnosiliśmy poziom naszego planowania, przyswajaliśmy sobie bolszewickie metody planowania, wypróbowane w zwycięskim budownictwie socjalistycznym ZSRR i przełamaliśmy oportunistyczne tendencje w zakresie planowania, tkwiące w naszym aparacie.

Jakie to były tendencje? Przez pewien czas bardzo rozpowszechniona była tendencja, która i teraz gdzieś tam ma swoich zwolenników, do t. zw. ostrożnego planowania. Lepiej, mówili zwolennicy tej tendencji i mówią jeszcze niekiedy teraz, planować świadomie mniej, niż dany zakład produkcyjny może dać, a za to wykonać plan z wielką nadwyżką, otrzymawszy za to nadwyżkowe wykonanie planu pochwały, premie i nagrody.

Nie trzeba tłumaczyć jak wysoce szkodliwa i niebezpieczna jest taka tendencja. Zakłada ona nie mobilizację wszystkich pracowników dla wykorzystania w pełni wszystkich możliwości produkcyjnych i rezerw, lecz nastawienie minimalistyczne i demobilizację. A w rezultacie systematyczne niewykorzystywanie możliwości szybkiego marszu naprzód.

Mieliśmy i drugą, bardzo szkodliwą tendencję w zakresie naszego planowania, tendencję, która przybierała czasem formę całej rozwiniętej teorii i trzeba to powiedzieć, jeszcze i teraz, ma gdzieś tam swoich świadomych lub nieświadomych zwolenników. Ta teoria sprowadzała się do twierdzenia, że szybsze tempo rozwoju przemysłu było możliwe w okresie odbudowy, tzn. w okresie planu trzyletniego, a nie jest możliwe w okresie odbudowy i rekonstrukcji, jakim jest okres planu sześciolletniego.

Nie ulega wątpliwości, że istotnie znacznie szybciej uzyskuje się wzrost produkcji, odbudowując zniszczone zakłady, niż stawiając je od nowa. Ale z tego nie wynika bynajmniej, że przejście do okresu odbudowy i rekonstrukcji oznacza osiągnięcie całego przyrostu produkcji tylko w drodze uruchamiania nowych zakładów. Przy tego rodzaju postawieniu sprawy trzeba było by stanąć na stanowisku z gruntu błędnym, że ze starych zakładów, w drodze ich usprawnienia, nie da się osiągnąć żadnego przyrostu produkcji. Tymczasem tak nie jest i praktyka uczy nas na każdym kroku, że postęp techniczny, lepsza organizacja pracy, lepsze wykorzystanie rezerw, świadomy wysiłek klasy robotniczej dają możliwość osiągnięcia w szeregu gałęzi szybszego tempa wzrostu produkcji przemysłowej, niż tempo wzrostu maszyn i sprzętu.

Nie ulega wątpliwości, że teoria zmniejszającego się tempa rozwoju w okresie odbudowy, w okresie planu sześciolletniego jest teorią przekreślającą możliwości postępu technicznego, burżuazyjną teorią, obliczoną na utrwalenie technicznego i organizacyjnego zacofania naszego kraju.

Przedstawiany obecnie na Plenum Komitetu Centralnego projekt planu 6-letniego powstał w rezultacie przewyższenia błędnych koncepcji i teorii, ciążących na naszym planowaniu, w rezultacie najbardziej pełnego, na danym etapie, zbadania możliwości, najbardziej pełnego i całkowitego wykorzystania postępu technicznego i zmobilizowania rezerw naszej gospodarki. Stąd śmiało podwyższenie tempa rozwoju przemysłu i innych gałęzi naszego życia gospodarczego; stąd bolszewickie, a więc jednocześnie niezmiennie szybkie i całkowicie realne, tempo naszego marszu naprzód, przyjęte jako podstawowe założenie naszego planu.

I. Podstawowe zadanie planu : znaczące podniesienie sił wytwórczych

Przemysł

Podstawowym zadaniem planu 6-letniego, jako planu zbudowania podstaw socjalizmu w Polsce, jest poważny rozwój sił wytwórczych i w pierwszym rzędzie produkcji środków wytwórczości. W zakresie rozwoju sił wytwórczych największe zadania przypada na przemysłowi, dzięki czemu 6-letni plan jest planem forsownego przemysłowania kraju. Wartość produkcji przemysłu socjalistycznego będzie w r. 1955 — ponad 2,5 razy większa aniżeli w r. 1949.

Oznacza to osiągnięcie w roku 1955 poziomu czterokrotnie wyższego od poziomu produkcji przemysłowej Polski przedwojennej. W przeliczeniu zaś na jednego mieszkańca, wartość produkcji przemysłowej będzie w wyniku realizacji planu 6-letniego ponad 5 razy większa od wartości produkcji, przypadającej na jednego mieszkańca w r. 1938.

W przeciągu 9 lat planu 3-letniego i 6-letniego przejdziemy nieco więcej niż połowę drogi, która nas oddziela pod względem uprzemysłowienia od Stanów Zjednoczonych Ameryki. Jest to ilustracja zasięgu planu i tempa naszego rozwoju.

W okresie sześciolatki zostanie w Polsce rozbudowany wielki, socjalistyczny przemysł, potężna ekonomiczno-techniczna baza socjalizmu w naszym kraju.

Jakie będą podstawowe linie rozwoju przemysłu w okresie planu sześciolletniego?

Plan 6-letni zakłada szybszy wzrost produkcji narzędzi i środków produkcji tzw. grupy A, niż produkcji przedmiotów spożycia tzw. grupy B. W rezultacie, o ile w 1949 r. udział produkcji środków wytwórczości w ogólnej pro-

dukcji wielkiego i średniego przemysłu wynosił 59,1 proc., to w 1955 roku wyniesie on 63,5 proc.

Zasadniczym elementem uprzemysłowienia kraju, rozwoju przemysłu i produkcji środków wytwórczości w szczególności jest rozwój produkcji budowy maszyn.

Towarzysz Stalin pisze, że przemysł musi nie tylko zrekonstruować na nowej podstawie technicznej sam siebie, nie tylko wszystkie gałęzie przemysłu, w tej liczbie również przemysł lekki, przemysł spożywczy, przemysł drzewny ale musi jeszcze zrekonstruować wszystkie gałęzie transportu i wszystkie gałęzie rolnictwa. Może on jednak spełnić to zadanie jedynie wtedy jeżeli przemysł budowy maszyn, ta zasadnicza dźwignia rekonstrukcji gospodarstwa narodowego — zajmie w nim przeważające miejsce.

(J. Stalin „Zagadnienia leninizmu“ str. 410, wyd. 1947 r.)

Dlatego dla wszystkich gałęzi przemysłu budowy maszyn są założone najwyższe tempo rozwoju w planie 6-letnim. Dla właściwej budowy maszyn mamy wskaźnik wzrostu 364, przy czym postawione zostały trudne zadania uruchomienia produkcji maszyn dotąd w kraju nie wyrabianych, jak turbin parowych, kotłów wysokopiętnych, maszyn papierniczych, pomp odśrodkowych o dużej wydajności, wysokosprawnych obrabiarek itp. W zakresie maszyn rolniczych zostało postawione zadanie stworzenia technicznej podstawy dla społecznej przebudowy wsi, w związku z czym liczba wyprodukowanych traktorów wyniesie w r. 1955 — 11.000 sztuk, tj. przeszło 4 razy więcej aniżeli w r. 1949. Wartość produkcji maszyn i narzędzi rolniczych wyniesie w r. 1955 czterokrotną wartość produkcji 1949 roku, przy czym przewiduje się znaczne wzbogacenie asortymentu i uruchomienie nowych typów maszyn rolniczych, jak kombinów, siewników traktorowych, snopowiązałek, młocarni czysz-

czących o dużej wydajności itp. Wskaźnik wzrostu przemysłu środków transportowych, który również wchodzi w skład szeroko pojętego przemysłu budowy maszyn, wynosi 271, przy czym stosunkowo wolniej rośnie przemysł taboru kolejowego, który już w okresie planu trzyletniego osiągnął względnie wysoki poziom, a główny nacisk położony jest na rozbudowę produkcji samochodów, z tym, że produkcja samochodów ciężarowych trzy i pół tonowych osiągnie w r. 1955 — 13.000 sztuk, samochodów ciężarowych dwu i pół tonowych — 12.000 sztuk i produkcja samochodów osobowych — 12.000 sztuk. Poziom produkcji okrętowej będzie w roku 1955 dziewięciokrotnie wyższy, niż w r. 1949, przy czym w okresie sześciolatki zostaną wybudowane statki morskie różnego typu o łącznym tonażu 575.000 tów. Wskaźnik przemysłu elektrotechnicznego, którego przeważającą część stanowić będzie budowa maszyn i aparatów elektrycznych wynosi 328, przy czym zostało postawione zadanie uruchomienia produkcji dotąd w kraju nieznannej, jak wielkich silników napędowych, transformatorów najwyższych napięć i mocy itd.

W planie 6-letnim zakłada się silny rozwój hutnictwa i osiągnięcie w r. 1955 produkcji 4,6 mln. ton stali, czyli 2 razy więcej aniżeli w roku 1949 i 3,2 razy więcej aniżeli w roku 1938. Zadanie to zostanie osiągnięte przez ukończenie pierwszego etapu budowy nowej wielkiej huty pod Krakowem, uruchomienie zakładów hutniczych stali szlachetnych, gruntowna rozbudowa i unowocześnienie starych zakładów hutniczych, w szczególności zaś zrekonstruowanie zakładów im. Stalina w Łabędach i zakładów w Częstochowie, gdzie obok starego, niewielkiego zakładu hutniczego już budują się nowe, potężne zakłady hutnicze.

Wydobycie węgla kamiennego osiągnie w roku 1955 — 100 milionów ton tj. wzrost o 35 proc. w stosunku do r. 1949. Zaspokoi to w pełni, rosnące potrzeby życia gospodarczego i pozwoli na wysoki poziom eksportu węgla. W 1955 roku produkcja węgla kamiennego osiągnie na głowę ludności 3,7 tony, czyli będzie jedną z najwyższych na świecie.

Produkcja energii elektrycznej wyniesie w r. 1955 — 19,3 miliarda KWH, produkcja energii elektrycznej na głowę ludności równać się wtedy będzie około 715 KWH to jest przeszło sześć razy więcej niż w r. 1938. W związku z koniecznością spalania na miejscu węgla odpadkowych i miało węglowego, budownictwo energetyczne w dużej mierze będzie się rozwijać na terenie Zagłębia Węglowego. Równocześnie jednak zakłada się budowę szeregu elektrowni cieplnych poza niekiedy węglową. Przewiduje się uruchomienie wielkiej elektrowni na węglu brunatnym w Koninie na Kujawach oraz budowę elektrowni w Wiźnie (woj. białostockie), wykorzystującej bogate zasoby torfowe tego rejonu. Po raz pierwszy w energetyce polskiej, wybudowanych będzie szereg elektro- i cieplowni. W okresie sześciolatki będzie także rozbudowana państwowa sieć przesyłowa, najwyższego napięcia (110 i 220 tys. volt).

W okresie sześciolatki będzie stworzony wielki przemysł chemiczny. Kraj nasz posiada szczególnie dogodne warunki, jest bowiem w posiadaniu podstawowych surowców, niezbędnych dla rozwoju chemii, jak: węgiel, kamień wapienny, gips, sól kamienna itd. Dlatego przewiduje się przeszło trzy i półkrotnie wzrost wartości produkcji przemysłu chemicznego w 1955 r. w stosunku do 1949 roku i wysunięcie tego przemysłu na czołowe miejsce w gospodarce narodowej. Rozwój przemysłu chemicznego w Polsce będzie się wyrażać nie tylko we wzroście ilościowym takich podstawowych artykułów jak: kwas siarkowy, soda, związki azotowe itp., ale także w uruchomieniu nowych, w Polsce nieznanych lub słabo rozwiniętych gałęzi produkcji jak: wielka synteza chemiczna, produkcja mas plastikowych, produkcja polifabrykatów organicznych, produkcja farb i lakierów, produkcja środków leczniczych, produkcja ekstraktów garbarskich itp.

Plan 6-letni przewiduje olbrzymi rozmach budownictwa. Dlatego, dla realizacji planu budownictwa konieczny jest znaczny wzrost produkcji materiałów budowlanych. Dlatego też przewiduje się wzrost produkcji cementu z 2,3 miliona ton w roku 1949 do 4,9 mln. ton w r. 1955 tj. do poziomu trzy i pół raza wyższego aniżeli w r. 1937. Oznacza to w 1955 r. przekroczenie przedwojennego poziomu produkcji cementu na głowę ludności w Stanach Zjednoczonych i Anglii. Produkcja cegieł wzrośnie przeszło trzy i półkrotnie w stosunku do r. 1949 i osiągnie w r. 1955 poziom 3,7 miliardów sztuk. Jednocześnie zapoczątkowana zostanie na szeroką skalę produkcja elementów prefabrykowanych i rozwój nowych materiałów budowlanych (betony lekkie, betony strunowe itd.). Wydatnie rozwinięte są także produkcja materiałów instalacyjnych, kotłów i grzejników centralnego ogrzewania, armatury wodociągowej i kanalizacyjnej itp.

W okresie sześciolatki winien być dokonany poważny krok naprzód w kierunku lepszego wykorzystania bogactw naturalnych w kraju i wydatnego rozszerzenia bazy surowcowej naszego przemysłu. Dlatego plan przewiduje dokonanie przełomu w zakresie rozszerzenia bazy surowcowej naszego przemysłu. Przełom zostanie dokonany, w zaniedbanym dotychczas i wlokącym się na szarym końcu, kopalnictwie rud żelaza, których wydobywcę w r. 1955 wróśnie w porównaniu z r. 1949, czterokrotnie i osiągnie wysokość 3 mln. ton. Dla osiągnięcia tej wysokości wydobywania trzeba będzie zbudować 35 nowych, nowoczesnych instalowanych, zmachanizowanych kopalń rudy. Pozwoli to, przy wzrastającej silnie produkcji surowców, podnieść udział żelaza z rud krajowych do około 30 proc. Należy osiągnąć przełom w zakresie miedzi i osiągnąć w końcu sześciolatki wydobywcę rudy miedzi w wysokości 3,2 mln. ton i odpowiednie do tego przetwórstwo, co pozwoli znacznie ograniczyć import miedzi. Należy osiągnąć przełom przez uruchomienie produkcji metali lekkich jak aluminium i magnez. W zakresie cynku, przez prawie dwukrotne zwiększenie produkcji, zaspokojone będą w pełni potrzeby gospodarki narodowej i stworzone poważne kontyngenty eksportowe. Podniesienie wydobywania ropy naftowej do 394 tys. ton rocznie, przy jednoczesnej

czesnej poważnej rozbudowie produkcji paliw syntetycznych, pozwoli w znacznie większym stopniu niż dotąd, pokrywać stale rosnące zapotrzebowanie gospodarki narodowej na paliwo. Powstanie w Polsce przemysł kauczuku syntetycznego stworzy krajową bazę dla rozwoju przemysłu gumowego.

Duże znaczenie będzie miało również uruchomienie produkcji kwasu siarkowego z anhydrytu i gipsów, co pozwoli na ograniczenie importu pięt.

Szczególny nacisk położony będzie również na rozbudowę krajowej bazy surowcowej przemysłu lekkiego. Przewiduje się znaczny rozwój przemysłu celulozowego, stanowiącego podstawę rozwoju przemysłu papierniczego i przemysłu włókienniczych.

Produkcja celulozy osiągnie w 1955 r. poziom 414 tys. ton, co uniezależni Polskę całkowicie od importu celulozy. Rozwój przemysłu włókienniczych i to zarówno włókien ciętych, jak też sztucznego jedwabiu oraz włókien syntetycznych, poprawi znacznie bilans surowców włókienniczych. W tym samym kierunku będzie działał silny rozwój uprawy lnu i konopi, a na jej bazie rozwój roszarni i przemysłu włókien lkowych. Równocześnie nastąpi wzrost przerobu krajowych nasion olejnych przez przemysł przetwórczo-tłuszczowy, a na bazie rozwoju hodowli, wzrost przerobu skór pochodzenia krajowego przez przemysł skórny.

W okresie sześciolatki zadaniem przemysłu będzie stworzenie podstawy dla osiągnięcia planowego podniesienia stopy życiowej ludności przez dostarczenie na rynek odpowiedniej i wciąż rosnącej ilości artykułów konsumpcyjnych.

W związku z tym, w zakresie przemysłu lekiego, zamierzona jest produkcja: 607,7 mln. m tkanin bawełnianych w roku 1955, wobec 397,6 mln. m w r. 1949.

74,9 mln. m tkanin wełnianych w r. 1955, wobec 49 mln. m w r. 1949.

103,9 mln. m tkanin jedwabnych w roku 1955, wobec 43,7 mln. m w r. 1949.

22,2 mln. par obuwia skózanego w r. 1955, wobec 8 mln. par w r. 1949.

W związku z tym w zakresie przemysłu spożywczego zamierzona jest także produkcja: 1.100.000 ton cukru w r. 1955, wobec 745,3 tys. ton w 1949 r., 982 mln. litrów mleka konsumpcyjnego pasteryzowanego w r. 1955, wobec 339 mln. litrów w r. 1949.

88,1 tys. ton mydła do prania w r. 1955, wobec 41,8 tys. ton w r. 1949.

600 mln. litrów piwa w r. 1955, wobec 239,5 mln. litrów w r. 1949.

30 miliardów sztuk papierosów w r. 1955, wobec 21,3 miliard. sztuk w r. 1949.

Obok wydatnego wzrostu produkcji artykułów pierwszej potrzeby przewiduje się także poważny wzrost produkcji artykułów t. zw. wyższej konsumpcji, na które, w związku z wzrostem stopy życiowej ludności w okresie sześciolatki, pojawi się wzmożony popyt.

Tak np. produkcja odbiorników radiowych wzrośnie z 66,1 tys. sztuk w r. 1949 do 300 tys. sztuk w r. 1955. Motocykli z 4,2 tys. sztuk w r. 1949 do 32 tys. sztuk w r. 1955. Rowerów z 91,1 tys. sztuk w r. 1949 do 340 tys. sztuk w r. 1955. Porcelany stołowej z 5.900 ton w r. 1949 do 8.500 ton w r. 1955.

W okresie sześciolatki zadaniem przemysłu będzie stworzenie materialnych podstaw dla realizacji rewolucji kulturalnej, dla udostępnienia najszerzemu masom możliwości korzystania z dóbr kultury, nauki i sztuki.

W związku z tym przewiduje się wzrost produkcji papieru do poziomu 530 tys. ton w r. 1955, wobec 264,5 tys. ton w r. 1949.

Równolegle z tym nastąpi unowocześnienie przemysłu graficznego i wydatne zwiększenie jego zdolności produkcyjnej. Wzrośnie także znaczenie produkcja pomocy szkolnych i naukowych, instrumentów muzycznych, artykułów foto-chemicznych, kino-technicznych itp.

Ważnym zadaniem w okresie sześciolatki będzie zrealizowanie szybkiego rozwoju uprzemysłowienia przemysłu drobnego. Rozwój przemysłu drobnego, w dużym stopniu, wzmoże masę towarową, potrzebną dla zaspokajania rosnących potrzeb ludności, zapewni lepsze i pełniejsze wykorzystanie lokalnych surowców i przyczyni się w znacznym stopniu do gospodarczego ożywienia terenów dotąd zaniedbanych, w szczególności zaś do aktywizacji wielu miast i miasteczek, pozbawionych większego przemysłu.

W przedstawionym projekcie planu, dla całego przemysłu drobnego przyjęto dla roku 1955, w stosunku do roku 1949, wskaźnik wzrostu 484,1. Jednym z podstawowych zadań planu 6-letniego winno być zapoczątkowanie na szeroką skalę długotrwałego procesu zmierzającego do bardziej równomiernego, niż obecnie, rozmieszczenia sił wytwórczych, przez uprzemysłowienie terenów dotąd gospodarczo zacofanych.

W związku z tym, nowe zakłady przemysłowe, których rozmieszczenie nie jest ściśle uzależnione od bazy surowcowej, budowane będą poza obrebrami województw wysoce uprzemysłowionych. Około 80 proc. zakładów nowowytwarzanych powstanie poza obrebrami Górnego i Dolnego Śląska, województwa łódzkiego i m. Łodzi. Zakłady te zatrudniać będą około 2/3 załogi przypadającej na nowe fabryki i pochłona około 70 proc. ogólnych kosztów inwestycji, przypadających na nowe zakłady przemysłowe. W rezultacie nastąpią dość znaczne zmiany w rozmieszczeniu przemysłu socjalistycznego na terenie kraju.

O ile na wszystkich województwa w Polsce, poza Górnym i Dolnym Śląskiem, województwem łódzkim i m. Łodzią w 1949 r. przypadało nieco ponad 1/3 ogółu zatrudnionych, to w 1955 r. przypadanie już około połowa ogółu zatrudnionych w przemyśle polskim.

(Ciąg dalszy na str. 3)

Dalszy ciąg przemówienia tow. Hilarego Minca

Poza bardziej równomiernym rozmieszczeniem sił wytwórczych, w okresie sześciolatki, rozpocznie się już krystalizacja nowych okręgów przemysłowych, w szczególności zaś okręgu przemysłowego krakowskiego, którego trzon stanowią będą wielkie zakłady metalurgiczne i zakłady syntezy chemicznej, okręgu przemysłowego miasta stołecznego Warszawy z odbudowanym i rozbudowanym przemysłem metalowym i elektrotechnicznym, okręgu przemysłowego częstochowskiego z wielkimi zakładami metalurgicznymi i kopalnictwem rud, ośrodka przemysłowego kujawskiego, opartego głównie na przemyśle chemicznym oraz okręgu przemysłowego Zagłębia Staropolskiego (woj. kielecki), opartego głównie na przemyśle metalowym.

Rolnictwo

Plan sześciolatki będzie planem wszechstronnego rozwoju rolnictwa polskiego. Rozwój przemysłu poprzez rozwój przemysłu budowy maszyn, przemysłu chemicznego, energetyki tworzyć będzie dla rekonstrukcji rolnictwa, dla zapewnienia go w dostatecznej i rosnącej ilości w traktory i maszyny rolnicze, w samochody i paliwo, w nawozy sztuczne i elektryczność. Z dalszego rozwoju, wszechstronny rozwój rolnictwa niezbędny jest dla zapewnienia, rosnącej ludności, podniesienia stopy życiowej poprzez dostarczenie jej odpowiedniej ilości konsumpcyjnych artykułów rolniczych i rosnącej ilości surowców rolniczych dla rozwijającego się przemysłu.

W okresie sześciolatki nastąpi wzrost produkcji rolniczej w stosunku do r. 1949, który był rekordem wysokiego urodzaju, o 50 procent. W ten sposób ogólna wartość produkcji rolniczej przewyższy przedwojenną wartość produkcji rolniczej Polski, w dawnych jej granicach, o 29 proc. Ogólna zaś wartość produkcji rolniczej na jednego mieszkańca będzie wyższa w 1955 r. o 61 proc., w stosunku do wartości produkcji rolniczej na jednego mieszkańca w roku 1937. Wskaźnik ten ilustruje wzrost zaopatrzenia ludności kraju przez rolnictwo w stosunku do okresu przedwojennego. A oto wskaźnik, który w sposób wymowny ilustrować będzie postęp techniczny w rolnictwie, wzrost intensywności rolnictwa, wzrost wydajności w rolnictwie.

Jeżeli przyjąć za 100 wartość produkcji rolniczej w 1937 r., przypadającej na głowę ludności, nie w całym kraju, a jedynie na głowę ludności rolniczej, to okaże się, że w 1949 roku wartość produkcji rolniczej na głowę ludności rolniczej, wynosiła 143, a w 1955 r. wynosić będzie 219.

Oznacza to, że mierzona tym ogólnym wskaźnikiem wydajność w rolnictwie, już w 1949 r. była niemal o połowę wyższa, niż w okresie przedwojennym, a w końcu planu 6-letniego z górą dwukrotnie przewyższy przedwojenną wydajność rolnictwa.

Jakie będą główne linie rozwoju rolnictwa w okresie objętym planem 6-letnim?

1 W celu wzmocnienia wymiany towarowej między miastem i wsią zostanie zapewniony szybszy wzrost produkcji towarowej rolnictwa, niż ogólnej jego produkcji.

2 W celu podniesienia poziomu gospodarczego rolnictwa oraz podniesienia jego dochodowości, jak również w celu zapewnienia ludności rosnącej ilości artykułów hodowlanych, których zapotrzebowanie rośnie wraz ze wzrostem stopy życiowej ludności, plan 6-letni przewiduje szybszy wzrost produkcji zwierzęcej niż produkcji roślinnej.

3 W zakresie produkcji roślinnej, największy nacisk będzie położony, stosownie do rozwijających się zmian w kierunkach spożycia, na wzrost produkcji pszenicy i jęczmienia.

4 Dla zapewnienia przemysłowi dostatecznej ilości surowców winna szybko wzrastać produkcja roślin technicznych, buraków cukrowych, roślin olejowych i roślin włóknistych.

5 Ważnym zadaniem planu 6-letniego w zakresie rolnictwa, winna być rozbudowa bazy paszowej, zapewniająca podstawę dla dalszego trwałego rozwoju hodowli.

6 Zgodnie z zasadniczym kierunkiem szybkiego wzrostu produkcji zwierzęcej, w końcu planu zostanie osiągnięty wzrost produkcji żywca wołowego o 83 proc., żywca wieprzowego o 63 proc., mleka o 102 proc., jaj o 38 proc. W związku z dążeniem do częściowego zmniejszenia importu i uzyskania pewnej krajowej bazy surowcowej dla przemysłu włókiennego, produkcja wełny w 1955 r. winna wzrosnąć o 169 proc.

7 Osiągnięcie planowanego wzrostu produkcji może być zapewnione tylko w drodze znacznego wzrostu wydajności z hektara, który dla czterech zbóż w 1955 r., wyniesie w stosunku do planu na r. 1949 — 41 proc. oraz znacznego wzrostu wydajności jednostkowej zwierząt.

8 Osiągnięcie przewidzianego planem, szybkiego, niedostępnego w kapitalistycznych warunkach, tempa wszechstronnego rozwoju rolnictwa możliwe jest tylko w drodze stworzenia przez socjalistyczny przemysł technicznej bazy dla rekonstrukcji rolnictwa oraz poważnego posunięcia naprzód procesu społecznej przebudowy wsi, przechodzenia, na podstawie dobrowolności, od drobnej rozproszonej, indywidualnej chłopskiej gospodarki, na tory gospodarki socjalistycznej, zespołowej.

Techniczna rekonstrukcja rolnictwa pójdzie w kierunku mechanizacji, wzrostu zaopatrzenia w nawozy sztuczne i znacznego postępu elektryfikacji wsi.

W ciągu sześciolatki nastąpi znaczny wzrost mechanizacji procesów produkcyjnych w rolnictwie. W ciągu tego okresu rolnictwo otrzyma 61.000 traktorów. W 1955 r. zaopatrzenie rolnictwa w maszyny rolnicze, mierzone w wartości tych maszyn wzrośnie o 270 proc. w stosunku do r. 1949.

Zaopatrzenie w nawozy sztuczne w kilogramach czystego składnika, na 1 ha powierzchni zasianej, wzrośnie o 127 proc. w końcu planu 6-letniego, w porównaniu z zaopatrzeniem w roku rolniczym 1948/49, co stanowiłoby nieznacznie sześciokrotny wzrost w porównaniu z okresem przedwojennym.

W ciągu sześciolatki zostanie zelektryfikowa-

nych 8.900 gromad, przy jednoczesnym zaopatrzeniu ich w silniki i urządzenia elektryczne, zwłaszcza użytkowania zespołowego.

9 W ciągu sześciolatki Państwowe Gospodarstwa Rolne staną się w pełni wzorowymi gospodarstwami socjalistycznymi. Wzrost ich produkcji będzie postępował znacznie szybciej, niż wzrost produkcji całego rolnictwa.

W rezultacie, Państwowe Gospodarstwa Rolne odegrają poważną rolę w zaopatrzeniu miast i udział ich ogólny w produkcji towarowej rolnictwa wzrośnie z 7,9 proc. w 1949 r. do 15,9 proc. w 1955 r., przy czym w 1955 r. udział Państwowych Gospodarstw Rolnych w produkcji towarowej trzech zbóż osiągnie już bardzo poważny poziom i stanowić będzie 22,1 proc., a więc niemal 1/4 całej produkcji towarowej.

W ciągu sześciolatki, Państwowe Gospodarstwa Rolne odegrają rolę poważnej dźwigni w socjalistycznej przebudowie wsi.

10 W okresie planu 6-letniego zostaną stworzone warunki dla objęcia poważnej części małorolnych i średniorolnych gospodarstw chłopskich przez socjalistyczną spółdzielczość produkcyjną. Warunki te powstaną w drodze stworzenia bazy technicznej dla spółdzielczości produkcyjnej, poprzez mechanizację, zaopatrzenie w nawozy i elektryfikację wsi, w drodze szerokiej pomocy kredytowej i inwestycyjnej państwowej, w drodze wzrostu świadomości klasowej i bojowości mas biednych i średnich chłopów, w drodze wzrostu ich doświadczenia, w drodze wykucia niezbędnej ilości wykwalifikowanych kadr kierowniczych i agronomicznych i pomocy w tym klasy robotniczej.

W okresie sześciolatki zostaną w zdecydowany sposób rozbudowane państwowe ośrodki maszynowe, przeznaczone przede wszystkim dla obsługi spółdzielczości produkcyjnej. Liczba Państwowych Ośrodków Maszynowych, wynosząca w r. 1949 — 50, wzrośnie do 850, a liczba posiadających przez nie traktorów — do 35.890, wobec 200 w r. 1949.

11 Jednocześnie, państwo będzie okazywać wzmoczoną pomoc małorolnym i średniorolnym gospodarstwom chłopskim.

12 Państwo konsekwentnie przeprowadzać będzie politykę ograniczania i wypierania, a następnie i likwidacji kapitalistów wiejskich jako klasy.

Transport i komunikacja

W związku z rozwojem życia gospodarczego przewozy towarowe, wszystkimi środkami transportu, wzrosną w r. 1955 w stosunku do r. 1949 o 117 proc., przewozy zaś osobowe o 104 proc.

Jakie są główne linie rozwoju transportu i komunikacji w planie 6-letnim?

1 Przewóz towarów na kolejach normalnotorowych wzrośnie o 74 proc. w 1955 r. w stosunku do r. 1949.

W przeliczeniu na głowę ludności, koleje normalnotorowe przewożą 8,5 ton towarów, wobec 2,17 ton w 1938 r. Zwiększenie więc przewozu towarów na koleji jest w stosunku do roku 1938 niemal czterokrotne. Przewozy osób na kolejach normalnotorowych wzrosną o 90,5 proc. Dla zapewnienia zwiększonych przewozów towarowych i osobowych, transport kolejowy zostanie usprawniony przez przebudowę węzłów, wzmocnienie przełotowości na głównych magistralach oraz budowę nowych linii. Zostaną wybudowane nowe linie kolejowe łącznej długości 704 km. Zostanie zelektryfikowany ruch osobowy w obrębie węzła warszawskiego, gdańskiego - gdyńskiego oraz częściowo katowickiego. Zostanie zelektryfikowanych 541 km. linii kolejowych.

2 Wydatnie zwiększy się przewóz publicznym transportem samochodowym towarów i osób. Publiczne samochodowe przewozy towarowe, skoncentrowane w jednym przedsiębiorstwie wzrosną w sześciolatki 11-krotnie, co stanowi bardzo wysoki przeciętny roczny przyrost, a mianowicie 50 proc.

3 Wybuduje się około 6.100 km. dróg o nawierzchni twardej i przebuduje około 4.000 km. nawierzchni drogowej na typ wyższy.

4 W żegludze śródlądowej przewozy na Odrze i Wiśle wzrosną o 104 proc. W okresie planu zostaną podjęty i przeprowadzony pierwszy etap budowy wielkiej drogi wodnej, łączącej Bug z Odrą. Ta wielka droga wodna, Wschód — Zachód, będzie miała olbrzymie znaczenie dla wewnątrz-krajowych przewozów oraz dla przewozów tranzytowych. Częścią składową budowy tej wielkiej drogi wodnej będzie kanalizacja Buga na odcinku od Brześcia do Modlina. Zostaną w tym celu zbudowane cztery główne stopnie oraz przeprowadzone roboty regulacyjne. Na całej długości wielkiej drogi wodnej Wschód — Zachód, w pierwszym etapie budowy tej drogi, obejmującym okres 6-letniego planu zostanie zapewniona żeglowność dla barek o pojemności 250 ton.

5 W żegludze morskiej i przybrzeżnej przewóz towarów stanowić będzie 316,7 proc. w stosunku do roku 1949. a przewóz osób 293,2 proc.

Liczba jednostek polskiej floty handlowej zostanie powiększona o 186 proc.

Takie są główne zadania planu 6-letniego w zakresie komunikacji i transportu.

Obrót towarowy

Ogólny wzrost masy towarowej wyrazi się dla r. 1955 we wskaźniku 190 w stosunku do r. 1949. Inaczej mówiąc wartość masy towarowej w handlu detalicznym, w cenach z 1950 r. wzrośnie, w ciągu 6 lat, około dwukrotnie. W związku z tym wzrośnie znacznie spożycie podstawowych artykułów przemysłowych i rolnych na głowę ludności.

Oto parę danych ilustrujących ten wzrost.

1 Spożycie tkanin wełnianych wzrośnie o 38 proc. w ciągu planu 6-letniego, a w stosunku do spożycia przedwojennego o 12 proc.

Produkcja obuwia skórzanego przypadającego na jednego mieszkańca wzrośnie w okresie planu 6-letniego o 75,5 proc.

Konsumpcja mydła w porównaniu z r. 1949 o 70 proc. a w porównaniu z r. 1938 — 109 proc.

Zwiększy się znacznie spożycie w zakresie artykułów rolnych i tak: spożycie mięsa wieprzowego będzie w r. 1955 większe o 41 proc. niż w r. 1949, a w stosunku do r. 1937 będzie to wzrost o 104 proc. Spożycie maki pszennej wzrośnie o 34 proc., jaj o 12 proc., cukru o 26 proc., masła o 165 proc. itd.

Jakie będą główne linie rozwoju obrotu towarowego w okresie planu sześciolatki?

W ciągu roku 1949 detal uspołeczniony osiągnął dominującą pozycję na rynku. Na koniec roku 1949 udział detalu uspołecznionego wzrósł do 60 proc., a obecnie, w połowie r. 1950, wg przewidywanych szacunkowych danych, wynosi już około 70 proc. W tej sytuacji jasne jest, że rozwój handlu socjalistycznego będzie postępował szybko i konsekwentnie naprzód.

Nie forsując sztucznie likwidacji kapitalistycznego handlu detalicznego, należy jednak mieć na uwadze, że przy obecnej pozycji detalu uspołecznionego w handlu, sieć i obroty jego muszą dalej szybko się rozwijać, aby podołać wymaganiom rozprzeczania rosnącej masy towarowej i rosnącego zapotrzebowania ludności.

Dlatego plan 6-letni przewiduje znacznie szybszy wzrost obrotów detalu uspołecznionego, niż ogólny wzrost handlu detalicznego. Podczas gdy ogólne obroty w handlu detalicznym wzrosną o 90 proc., obroty detalu uspołecznionego wzrosną o 238 proc.

2 W związku z tym, sieć aparatu detalicznego, uspołecznionego zostanie rozbudowana do ponad 87.800 placówek, osiągając stan o 102 proc. wyższy od r. 1949.

Nowe placówki winny być w zasadzie jednostkami większymi i wyposażonymi nowoczesnie.

Detal uspołeczniony obejmie szereg dziedzin, którymi dotąd interesował się niedostatecznie (kioski wszelkiego typu, sklepy gospodarstwa domowego, sklepy opałowe, handlowo-usługowe jak: optyczne, naprawy obuwia, odzieży, zegarków itd. sklepy komisowe itd.).

Rozbudowa sieci uspołecznionego handlu winna być ściśle związana z polepszeniem jego pracy, z poprawą obsługi klientów, która tak bardzo jeszcze szwankuje obecnie.

3 W ciągu 6-letnia zostanie rozbudowana sieć uspołecznionych zakładów żywienia zbiorowego do około 11.000 punktów tj. o 600 proc. więcej, niż w r. 1949, zapewniając osiągnięcie zdolności żywienia dla 2,2 miliona osób dziennie.

4 Nastąpi znaczne rozszerzenie wymiany pomiędzy wsią a miastem. Aparat CRS doprowadzi na wieś o 152 proc. więcej towarów, niż w r. 1949, rozszerzając swą sieć oraz placówki agentur gminnych spółdzielni i wypierając spekulantów z odcinka wiejskiego. Wzrostowi masy towarowej, doprowadzanej do wsi, odpowiadać będzie znaczny wzrost nadwyżek towarowych, przejmowanych przez skup uspołeczniony. Ogólna wartość podstawowych artykułów w skupie, nie wliczając skupu dokonywanego bezpośrednio przez przemysł, wzrośnie o około 140 proc.

Inwestycje i budownictwo

Przedłożony projekt planu 6-letniego przeznaczony na inwestycje w latach 1950—1955 olbrzymia

II. Plan sześciolatki jako plan generalnej ofensywy socjalizmu

W rezultacie przewidzianego przez 6-letni plan, potężnego rozwoju sił wytwórczych, rozwoju przemysłu, budownictwa, transportu i komunikacji, obrotu towarowego, rolnictwa, dochód narodowy w 1955 r. będzie o 112,5 proc. wyższy, niż dochód narodowy w 1949 r. W okresie sześciolatki przeciętny roczny przyrost dochodu narodowego z roku na rok wyniesie 13,4 proc. Stanowi to bardzo wielkie tempo wzrostu dochodu narodowego. Tempo, które zbliżone jest do burzliwego wzrostu dochodu narodowego, osiąganego w Związku Radzieckim.

Jak wysokie jest zaplanowane tempo przyrostu dochodu narodowego, wskazuje porównanie z krajami kapitalistycznymi w okresach ich najlepszego i najszybszego rozwoju. W okresie największego rozwoju państw kapitalistycznych, w latach 1890—1913, średnioroczny przyrost dochodu narodowego wynosił: w Stanach Zjednoczonych — 4,1 proc., w Anglii — 2,4 proc., w Niemczech — 2,6 proc. Dzięki czemu stanie się możliwe uzyskanie u nas takiego szybkiego tempa przyrostu dochodu narodowego?

Stanie się to możliwe, tak jak stały się możliwe wszystkie nasze dotychczasowe osiągnięcia, dzięki temu, że nasz rozwój dotąd odbywał się a w zakresie planu 6-letniego będzie jeszcze szybciej odbywać się, jako rozwój ku socjalizmowi.

Towarzysz Stalin na XVI Zjeździe WKP(b), mówiąc o wyższości radzieckiej gospodarki nad kapitalistyczną, jako jedną z ważnych cech tej wyższości wymienił zagadnienie rozdziału dochodu narodowego. Towarzysz Stalin pisał, że przy radzieckim systemie gospodarki rozdział dochodu narodowego odbywa się nie w celu wzbogacenia klas wyzyskiwaczy i ich licznej pasywności, lecz w celu systematycznego podwyższania dobrobytu materialnego robotników i chłopów i rozszerzania wytwórczości socjalistycznej w mieście i na wsi.

W tymże samym referacie towarzysz Stalin, stwierdzając, że w głównych krajach kapitalistycznych około połowy dochodu narodowego przylaszczają sobie kapitaliści, konstatawał, że udział kulaków i miejskich kapitalistów w dochodzie narodowym w Związku Radzieckim stanowił w 1927/28 r. — 8,1 proc., w 1928/29 r. — 6,5 proc., a w 1929/30 r. już tylko 1,8 proc. Konstatając te fakty, tow. Stalin pisał: „Ale jeżeli w ZSRR w 1929/30 r. tylko około 2 proc. dochodu narodowego przypada na udział klas wyzyskiwaczy, to gdzie idzie pozostała masa dochodu narodowego?”

Jasnym jest, że pozostaje ona w rękach robotników i pracujących chłopów.

Oto, gdzie tkwi źródło siły i autorytetu władzy radzieckiej pośród milionów klasy robotniczej i chłopstwa.

Oto, co stanowi podstawę systematycznego wzrostu dobrobytu materialnego robotników i chłopów w ZSRR.

Jak się przedstawia sprawa podziału dochodu narodowego i udziału w nim klas wyzyskiwaczy u nas w Polsce?

W 1947 r. pomimo przeprowadzenia reformy rolnej i nacjonalizacji wielkiego i średniego przemysłu i pomimo rozaromienia obszarów i ka-

kwotę — 6,1 biliona zł. O tempie wzrostu nakładów inwestycyjnych świadczy fakt, że zakres rzeczowy inwestycji w r. 1955, w porównaniu z r. 1949 będzie trzy i pół raza wyższy.

Jeżeli chodzi o kierunek inwestycji, to plan 6-letni wyraźnie umacnia i rozwija dotychczasową zasadę koncentrowania nakładów inwestycyjnych na przemyśle. Przytłaczająca część wielkich nakładów na przemysł została skoncentrowana na rzecz rozwoju produkcji środków wytwarzania.

Bardzo wybitny wzrost nakładów inwestycyjnych ma miejsce w zakresie rolnictwa i leśnictwa (1955 r. w stosunku do 1949 r. — 413 proc.) oraz na urządzenia socjalne i kulturalne (analogiczny wskaźnik — 431). Najszybszy wzrost wskaźnika nakładów inwestycyjnych zaznacza się w dziale budownictwa mieszkaniowego, którego nakłady w 1955 r. będą niemal pięciokrotnie wyższe, niż w r. 1949. Wysiłek podejmowany w tej dziedzinie jest ogromny. W rezultacie wybudowanych zostanie łącznie 723 tysiące izb mieszkalnych, przy czym specjalnie zostały uwzględnione potrzeby produkcji przemysłowej, zwłaszcza zaś w zakresie budowy mieszkań dla robotników nowopowstających zakładów.

W okresie planu 6-letniego, we wszystkich działach gospodarki narodowej, zostanie rozpoczęta budowa 1.425 wielkich obiektów, z czego do końca planu zostanie oddanych do użytku 1287 obiektów. Z liczby ukończonych obiektów około 250 przypadnie na wielkie zakłady przemysłowe oraz ponad 90 na nowe kompletne osiedla mieszkaniowe. Wykonanie, na taką skalę zakrojonego planu inwestycyjnego, wymaga wszechstronnego i szybkiego rozwoju przemysłu budowlanego i produkcji budowlanej.

Według jakich linii będzie się odbywał w okresie planu 6-letniego rozwój przemysłu budowlanego i produkcji budowlanej?

Produkcja budownictwa uspołecznionego wzrośnie w ciągu sześciolatki o 280 proc., wzrost jej więc będzie szybszy, niż wzrost produkcji przemysłowej.

Dla podolania temu zadaniu należy szeroko rozwijać sieć państwowych przedsiębiorstw budowlanych i montażowych i zwiększyć specjalizację przedsiębiorstw budownictwa przemysłowego, szczególnie w dziedzinie robót specjalnych i montażowych.

Poza wielkimi przedsiębiorstwami budowlano-montażowymi zostanie rozbudowana sieć budowlanych przedsiębiorstw powiatowych i miejskich przedsiębiorstw remontowo-budowlanych, z których pierwsze nastawione będą na realizację drobnych robót budownictwa wiejskiego na terytorium całego kraju, drugie zaś na realizację robót remontowych w miastach.

W celu zapewnienia dla budownictwa pełnej i terminowej dokumentacji technicznej zostanie znacznie rozszerzona sieć biur projektowych, które w r. 1955 zatrudniać będą dwa razy więcej pracowników, niż w r. 1949.

pitalistów elementy kapitalistyczne miejskie i wiejskie przywłaszczyły sobie jeszcze 22 proc. dochodu narodowego.

Pamiętamy wszyscy, jaką wielką przeszkodę dla rozwoju naszego kraju stanowił ten wielki udział pasożytniczych kapitalistycznych elementów w rozdziale dochodu narodowego.

W drodze systematycznego ograniczania i wypierania elementów kapitalistycznych w mieście i na wsi, udział elementów kapitalistycznych w podziale dochodu narodowego został znacznie zmniejszony i doprowadzony w r. 1949 do 9 proc.

Bez redukcji dochodów kapitalistycznych, bez zmniejszenia ich udziału w realizacji dochodu narodowego z mniej więcej 1/4 jego części do mniej więcej 1/10 jego części, niemożliwym byłoby zrealizowanie planu trzyletniego.

Rzecz jasna, że i plan sześciolatki nie mógłby być zrealizowany, gdyby elementy kapitalistyczne nie były nadal systematycznie ograniczane, wypierane i likwidowane.

■ Jak to będzie się odbywać w różnych dziedzinach naszej gospodarki w okresie planu 6-letniego?

W przemyśle, dzięki ogólnemu wzrostowi produkcji przemysłu socjalistycznego oraz dzięki specjalnie silnemu wzrostowi drobnego przemysłu uspołecznionego, udział sektora socjalistycznego w całokształcie produkcji przemysłu i rzemiosła wzrośnie z około 89 proc. w roku 1949 do około 99 proc. w r. 1955. Pozostały 1 proc. przypadnie na drobnotowarową gospodarkę rzemieślniczą, a ewentualny udział produkcji kapitalistycznej zostanie sprowadzony do odsetków procenta.

W ten sposób zagadnienie „kto kogo” na terenie przemysłu jest już całkowicie rozstrzygnięte.

Podobnie przedstawia się sprawa, jeżeli chodzi o budownictwo.

Jeżeli chodzi o handel, to fakt osiągnięcia już obecnie 70 proc. obrotów detalu przez handel socjalistyczny i 100 proc. praktycznie obrotów hurtu, przesądza już ostatecznie sprawę zwycięstwa sektora socjalistycznego.

W ciągu sześciolatki zwycięstwo to zostanie pogłębione, rozszerzone i ugruntowane.

A jakie się przedstawia sprawa na terenie rolnictwa?

Tu w postaci bogaczy wiejskich, kulaków mamy do czynienia z najliczniejszą klasą kapitalistyczną, z klasą kapitalistyczną, która zachowała jeszcze, stosunkowo najsilniejsze pozycje ekonomiczne.

W 1949 r. według szacunkowych danych, z globalnej produkcji rolniczej, na produkcję w gospodarstwach kapitalistycznych przypadało 26 proc.

Rzecz jasna, że udział tych gospodarstw w produkcji towarowej był jeszcze wyższy.

Nie ulega wątpliwości, że nie może być mowy o zwycięstwie budownictwa socjalizmu w mieście i na wsi bez systematycznego osłabiania, a w końcu i ostatecznego rozbicia tej silnej jeszcze pozycji ekonomicznej, którą zajmują kapitaliści wiejscy.

(Ciąg dalszy na str. 4)

Dalszy ciąg przemówienia tow. Hilarego Minca

W miarę tego jak będzie rósł sektor socjalistyczny na wsi, jak będą wzmacniały się Państwowe Gospodarstwa Rolne, jak masy małych i średniorolnych w coraz większym stopniu zrzeszać się będą w spółdzielniach produkcyjnych i będzie udział spółdzielni w produkcji

III. Zacieśnienie wzajemnych stosunków ekonomicznych z ZSRR i krajami demokracji ludowej

Przedłożony pod obrady V Plenum projekt ustawy o planie sześciolletnim stwierdza, że zbudowanie podstaw socjalizmu oznacza m. in.: oparte na zasadach socjalistycznej solidarności i wzajemnej pomocy, pogłębienie i zacieśnienie wzajemnych stosunków ekonomicznych i współpracy gospodarczej, prowadzące do jak najszybszego rozwoju sił wytwórczych na bazie planów gospodarczych Polski, ZSRR i krajów demokracji ludowej.

Jest rzeczą jasną i zrozumiałą, że w warunkach istnienia szeregu państw socjalistycznych, ZSRR kraju zwycięskiego socjalizmu i krajów demokracji ludowej, krajów budującego się socjalizmu, zbudowanie podstaw socjalizmu w tych krajach może się odbyć tylko w drodze pogłębienia i zacieśnienia wzajemnych stosunków ekonomicznych i współpracy gospodarczej między tymi krajami. A w pierwszym rzędzie z ZSRR, przodującym socjalistycznym państwem.

Ta i tylko ta droga prowadzi do maksymalnego wzrostu sił wytwórczych w każdym z krajów demokracji ludowej i do zbudowania socjalizmu w tych krajach. Ta i tylko ta droga jest gwarancją rozwoju tych krajów i ich prawdziwej niepodległości. Monstrualne oszustwo Jugosławii wykazało, że negowanie tej drogi nie oznacza nic innego jak zakukuwanie własnego kraju — pod maską oszukiwania frazesów o samodzielną drogę do socjalizmu — w dybły najgorszej niewoli imperialistów amerykańskich, degradacji gospodarczej i ostatecznego upodlenia.

Stosunki gospodarcze Polski z ZSRR i krajami demokracji ludowej noszą zasadniczo odmienny charakter niż stosunki gospodarcze z krajami kapitalistycznymi.

Nasz monopol handlu zagranicznego w stosunkach z państwami kapitalistycznymi broni nas przed ich imperialistyczną zachłannością. Zainteresowani jesteśmy w stosunkach z państwami kapitalistycznymi nie w ogóle, a tylko o tyle, o ile mogą nam te stosunki ułatwić nasz rozwój gospodarczy, przy czym zawsze musimy dążyć systematycznie i konsekwentnie do unikania na jakimkolwiek odcinku zależności od krajów kapitalistycznych.

Zgoda przeciwstawny charakter noszą nasze stosunki ekonomiczne z ZSRR i krajami demokracji ludowej. Poprzez te stosunki realizuje się na bazie planów gospodarczych plany wy stę gospodarki narodowej krajów socjalistycznych, poprzez te stosunki przyspiesza się i rozszerza rozwój sił wytwórczych i zwiększa tempo marszu ku socjalizmowi w krajach demokracji ludowej.

IV. Plan podniesienia dobrobytu materialnego i kulturalnego ludności

Przedłożony projekt ustawy o planie 6-letnim przewiduje wzrost stopy życiowej ludności w granicach od 50 do 60 proc. w porównaniu z rokiem 1949. Jednym z elementów wzrostu stopy życiowej ludności będzie planowany wzrost zatrudnienia. Zatrudnienie w sektorze socjalistycznym, poza rolnictwem, wzrośnie w okrągłych liczbach z około 3.600.000 osób w r. 1949 — do około 5.700.000 osób w r. 1955, to znaczy, o około 60 proc. W liczbach absolutnych w ciągu sześciolecia stan zatrudnienia, w sektorze socjalistycznym — poza rolnictwem — wzrośnie o ponad 2.100.000 osób.

Zostanie przyjętych do pracy ok. 1.230.000 kobiet, a udział kobiet w ogólnej liczbie zatrudnionych w socjalistycznym sektorze poza rolnictwem z 29,1 proc. w r. 1949 podniesie się do 33,5 proc. w r. 1955.

Jest rzeczą jasną, że dzięki silnemu wzrostowi zatrudnienia, a zwłaszcza silnemu wzrostowi zatrudnienia kobiet, podniesie się znacznie stopa życiowa ludności poprzez zwiększenie liczby zatrudnionych w rodzinie. Drugim elementem wzrostu stopy życiowej ludności będzie wzrost realnych zarobków robotników i pracowników umysłowych, który przewiduje się w wysokości 40 proc. w ciągu sześciolecia.

Wzrost ten zostanie zrealizowany dwiema drogami — poprzez zwiększenie zarobków i poprzez stopniową obniżkę cen artykułów szerokiego spożycia. W związku ze wzrostem zatrudnienia i wzrostem zarobków, fundusz płac w gospodarce socjalistycznej, w ciągu 6-letnia wzrośnie przeszło dwukrotnie, licząc w cenach porównywalnych. Wzrost stopy życiowej małych i średniorolnych chłopów odbywać się będzie poprzez wszechstronny rozwój produkcji ich gospodarstw i poprzez jeszcze szybszy wzrost produkcji towarowej, zbywanej po opłacalnych i rentownych cenach.

Wydalną rolę w podniesieniu stopy życiowej małych i średniorolnych chłopów odgrywać będzie zrzeszanie się ich w spółdzielnie produkcyjne.

Elementem poprawy stopy życiowej mas pracujących będzie szeroki rozmach budownictwa mieszkaniowego, przewidziany w planie 6-letnim. Oddanie do użytku około 3,4 miliona izb mieszkalnych, stanowić będzie nie tylko poważne rozszerzenie powierzchni mieszkalnictwa, ale daleko idącą jakościową poprawę jej charakteru.

Jako dziedzictwo po kapitalizmie, klasa robotnicza zajmuje mieszkania nie tylko przeludnione, ale bardzo często pozbawione nawet najbardziej elementarnych urządzeń sanitarnych, położone nieraz na niewyposażonych terenach, w złych warunkach higienicznych itp.

Nowe budownictwo mieszkaniowe, prowadzone w 75 proc. w formie nowych kompletnych osiedli, wyposażonych w niezbędne urządzenia gospodar-

twoarowej, dojrzeją i narosną warunki dla likwidacji kapitalistów wiejskich jako klasy.

Plan 6-letni jest wielką bitwą klasową o stworzenie takich warunków.

Plan 6-letni jest planem generalnej ofensywy socjalistycznej przeciwko kapitalistycznym elementom w mieście i na wsi.

Dzięki tym stosunkom kraje demokracji ludowej i nasz kraj w szczególności, mają możliwość bronić się skutecznie przed imperialistyczną zachłannością kapitalizmu i unikać popadania w zależność od niego.

Poprzez te stosunki wreszcie realizuje się pomoc ZSRR dla krajów demokracji ludowej, budujących socjalizm i w szczególności dla naszego kraju, dla Polski.

Klasycznym przykładem tych stosunków nowego typu są istniejące pomiędzy Polską a Związkiem Radzieckim układy gospodarcze, szczególnie zaś wieloletnie układy gospodarcze z r. 1948 i ostatnio podpisane w czerwcu 1950 r.

Właśnie w oparciu o te ostatnio podpisane umowy, możliwym się stało skonstruowanie takiego projektu planu 6-letniego, jaki obecnie jest przedstawiany Plenum, to znaczy planu, opartego o mocne zaplecze surowcowe i materiałowe i dzięki temu, mogącego zakładać szybkie i śmiałe tempo rozwoju. Układy te przewidują dostawę dla Polski wielkich ilości sprzętu inwestycyjnego, w tej liczbie kilkudziesięciu wielkich kompletnych zakładów przemysłowych, opartych na radzieckich projektach i na radzieckich urządzeniach przemysłowych.

Związek Radziecki dostarczy Polsce i już częściowo dostarcza urządzeń kompletnych dla nowej wielkiej huty żelaza pod Krakowem i dla innych rekonstruowanych i budowanych od nowa hut stali zwykłych i szlachetnych, dla kopalnictwa rud, węgla i ropy, dla produkcji metali kolorowych, dla wielkiej przemysłowej chemii, dla energetyki, dla budowy samochodów, traktorów, ciężkich maszyn itd. itp.

Układy te przewidują ponadto przekazywanie Polsce technicznego doświadczenia radzieckiego, bezpłatnego przekazywania licencji i patentów, pomoc w projektowaniu, budowaniu i montowaniu szeregu wielkich obiektów gospodarczych, przechodzenie przez naszych inżynierów, techników i robotników wykwalifikowanych — praktyk w zakładach i na budowach radzieckich itd. itp.

Bez tej pomocy radzieckiej niemożliwe byłoby przedstawienie Plenum takiego projektu planu jaki obecnie przedstawiamy, tzn. planu zakładającego urzeczywistnienie wielkiego postępu technicznego.

Układy te przewidują również udzielenie Polsce wielkich kredytów, przeznaczonych na finansowanie dostaw sprzętu inwestycyjnego, a wynoszących 2,2 miliardów rubli.

cze, społeczne i kulturalne, zapoczątkuje głęboki przełom w warunkach mieszkaniowych mas pracujących.

Jednocześnie znaczne sumy zostaną przeznaczone na prace remontowe, co przyczyni się do istotnej poprawy warunków zamieszkiwania w starych budynkach.

W drodze poważnych nakładów na gospodarkę komunalną zostanie uzyskana znaczna poprawa jej niezadowalającego stanu.

Przed wojną korzystało z urządzeń wodociagowych 36 proc. ludności miejskiej, a z kanalizacji 31 proc. W 1955 r. korzystać będzie z urządzeń wodociagowych 70 proc., a z kanalizacji 62 proc. ludności miejskiej. Poważne znaczenie będzie posiadała także budowa wodociągów grupowych w rejonach przemysłowych Górnego Śląska i Łodzi, dla zaopatrzenia ludności i przemysłu w wodę.

Poważne nakłady przeznaczone są również na ulepszenie komunikacji miejskiej i na utworzenie jej w szeregu miast, dotychczas miejskiej komunikacji nie posiadających.

Poważne zmiany na lepsze w okresie sześciolecia zajdą w zakresie rozwoju społecznej służby zdrowia. Liczba łóżek szpitalnych wzrośnie w okresie sześciolecia do 123,5 tysiąca, tj. o 33,3 proc. w stosunku do roku 1949.

W zakresie pomocy otwartej plan przewiduje rozszerzenie akcji profilaktycznej ze szczególnym uwzględnieniem opieki nad dziećmi i młodzieżą, znaczne zwiększenie opieki dentystycznej, polepszenie świadczeń leczniczych dla ubezpieczonych, przede wszystkim przez znaczny rozwój specjalistycznej pomocy lekarskiej.

Liczba przychodni miejskich i ośrodków zdrowia wzrośnie o 99 proc., osiągając liczbę 3.060.

Sześciolletni plan przewiduje zwiększenie liczby lekarzy, przypadającej na 10.000 mieszkańców do 6,5 tj. blisko o 85 proc.

Jeżeli chodzi o opiekę nad matką i dzieckiem, to wskazać należy na prawie 3-krotny, w stosunku do 1949 r., wzrost liczby miejsc w żłobkach miejskich. Liczba miejsc w żłobkach miejskich będzie wynosić w 1955 r. 52.000, podczas gdy w 1938 r. wynosiła ona niespełna 700. Szeroko rozwinięte się w okresie sześciolecia również instytucja sezonowych żłobków wiejskich.

Aleją czasów pracowniczych w 1955 r. objętych będzie milion pracowników, tj. o 193 proc. więcej niż w r. 1949.

Do najważniejszych przejawów obrazujących wzrost kultury należy likwidacja analfabetyzmu, która nastąpi już na początku planu, zwiększenie liczby wydawanych książek i broszur do 9.000 tytułów, tj. o 90,6 proc., zwiększenie liczby abonentów radiowych o 168,7 proc., znaczne zwiększenie liczby statków i objazdowych teatrów i kin. Zwiększa się szybko wzrośnie liczba kin stałych na wsi, których liczba sięgnie 3.300 jednostek, tj. wzrośnie 22-krotnie. Tak, pomijając zagadnienia szkolenia nowych kadr i podnosze-

nia kwalifikacji zawodowych oraz zagadnienia zapewnienia wszechstronnego rozwoju oświaty, o których w oddzielnym referacie będzie mówił

V. Warunki wykonania planu

Trzeba powiedzieć z całą jasnością i twardością, że wykonanie planu 6-letniego stawia nas przed wielką koniecznością przełamania szeregu poważnych trudności, większych, bardziej skomplikowanych i złożonych niż te, z którymi mieliśmy do czynienia w okresie wykonywania planu 3-letniego.

Dla wykonania planu 6-letniego trzeba zmobilizować wszystkie siły i jasno widzieć środki i metody, prowadzące do przełamania trudności, które będą występować na naszej drodze i jasno widzieć warunki, których spełnienie jest niezbędne dla osiągnięcia zadań planu.

Jakież to są warunki?

Postęp techniczny podstawą rozwoju naszej gospodarki

Założone w planie 6-letnim tempo rozwoju gospodarki narodowej przewiduje stosowanie i rozszerzanie postępu technicznego we wszystkich jej dziedzinach. Zasadniczymi elementami postępu technicznego w okresie planu 6-letniego będą: mechanizacja procesów produkcyjnych, elektryfikacja, automatyzacja obsługi urządzeń i kontroli, intensyfikacja procesów produkcyjnych i usługowych, przechodzenie na większe agregaty, zastępowanie procesów periodycznych ciągłymi, normalizacja procesów technologicznych surowców i wyrobów gotowych oraz chemizacja procesów, tj. zastosowanie zdobyczy chemii w całym szeregu dziedzin gospodarki.

Mechanizacja pracy obejmie przede wszystkim zastosowanie maszyn tam, gdzie dotąd była stosowana ciężka praca fizyczna oraz praca w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

W przemyśle węglowym w Polsce w okresie planu 6-letniego będzie przeprowadzona stuprocentowa mechanizacja załadunku podziemnego węgla. Zostanie przeprowadzony wielki plan mechanizacji w hutnictwie.

We wszystkich przemysłach przetwórczych zostanie zasadniczo przez mechanizację zrekonstruowany transport wewnątrz-fabryczny. Mechanizacja odlewni wyrazi się w siedmiokrotnym wzroście maszynowego formownia. W transporcie, a w szczególności w kolejnictwie przeprowadzi się zasadniczą rekonstrukcję załadunku i wyładunku.

Wielki program mechanizacji będzie podstawą gruntownej rekonstrukcji metod technicznych w budownictwie.

W planie 6-letnim wzrośnie bardzo znacznie elektryfikacja procesów produkcyjnych i usługowych. W okresie planu 6-letniego automatyzacja obejmie szereg czynności produkcyjnych, jak obsługa maszyn i aparatów, dozowanie surowca względnie podawanie materiałów, sterowanie ruchem maszyn zależnie od określonych parametrów.

W okresie realizacji planu będzie w coraz szerszym stopniu następowało przechodzenie na większe agregaty i maszyny, które niemal przy tej samej obsłudze dają znacznie większą produkcję.

W okresie realizacji planu, w coraz większym stopniu będzie miało miejsce zastępowanie periodycznych procesów procesami ciągłymi, co znacznie ułatwi mechanizację i automatyzację, obniża koszty własne i zwiększa wydajność.

W okresie planu 6-letniego przewidziany jest poważny rozwój normalizacji przez normalizowanie warunków odbiorczych surowców, tworzyw i gotowych wyrobów, składu chemicznego surowców i produktów itd. Jednym z objawów chemizacji przemysłu będzie znaczny wzrost produkcji tworzyw sztucznych.

Dla osiągnięcia jak największego postępu technicznego należy wzmocnić Instytuty naukowo-badawcze i jak najszybciej wykorzystywać ich pracę. W realizacji postępu technicznego wielką pomocą będzie oparcie się o olbrzymie osiągnięcia nauki i techniki radzieckiej.

Wzrost wydajności pracy i obniżka kosztów własnych

Plan 6-letni przewiduje wzrost wydajności pracy w socjalistycznym przemyśle średnim i wielkim o 68 proc. Wzrost wydajności pracy w budownictwie o 86 proc. Wzrost wydajności pracy w Państwowym Gospodarstwach Rolnych o około 90 proc. Wzrost wydajności pracy na kolejach o ok. 52 proc. Wzrost wydajności pracy w społecznym handlu detalicznym o 45 proc.

Wszystkie te zadania winny być traktowane jako zadania minimalne, gdyż praktyka Związku Radzieckiego i już częściowo nasza własna praktyka — wykazuje, że przy wielkich nakładach inwestycyjnych, wprowadzaniu dużych ilości nowego sprzętu i systematycznej realizacji postępu technicznego możliwe jest uzyskiwanie wyższych wskaźników wzrostu wydajności pracy.

Osiągnięcie przewidzianego w planie minimalnego wzrostu wydajności pracy jest koniecznym warunkiem realizacji planu.

Wszyscy sobie to musimy w pełni uświadomić, że bez przewidzianego w planie minimalnego wzrostu wydajności pracy nie może być w ogóle mowy o wykonaniu planu 6-letniego.

Wzrost wydajności pracy realizuje się na podstawie uzasadnionych naukowo-technicznych norm pracy i poprzez systematyczne poprawianie i uświadamianie tych norm. Tego szeregu naszych zadań, zajmujących nawet bardzo odpowiedzialne stanowiska, nie chce, czy nie może zrozumieć. Traktują oni rewizję norm, jako przykrą operację, której należy w miarę możliwości unikać, którą należy odkładać i odciągać, a której można się poddać tylko wtedy, kiedy już nie

towarzysz Nowak, przedstawia się sześćioletni plan w zakresie podniesienia dobrobytu materialnego i kulturalnego ludności.

ma innego wyjścia. Z tym szkodliwym podejściem do zagadnienia norm trzeba skończyć. Trzeba zrozumieć w pełni, że wzrost wydajności nie dokonyuje się inaczej, jak poprzez rewizję norm i że rewizja ta winna być dokonywana systematycznie w oparciu o zachodzący w rzeczywistości postęp techniczny i organizacyjny. Trzeba także skończyć z błędnym poglądem, że wzrostowi wydajności pracy musi zawsze towarzyszyć równy albo i większy wzrost zarobków. Tak u nas było istotnie w okresie planu trzyletniego, w okresie którego wzrost zarobków realnych znacznie przebiegał wzrost wydajności pracy.

Tego rodzaju politykę w okresie planu trzyletniego mogliśmy stosować tylko częściowo i wyjątkowo ze względu na dążność do osiągnięcia bardzo szybkiego podniesienia poziomu realnych płac, które na początku planu trzyletniego były wyjątkowo niskie.

Tego rodzaju polityki natomiast nie możemy i nie będziemy stosować w okresie planu 6-letniego. Przeczy to bowiem podstawowym prawom akumulacji socjalistycznej. Prawa te głoszą, że wzrost płac musi iść wolniej, niż wzrost wydajności pracy, tylko w ten sposób bowiem uzyskuje się niższe koszty własnych i zwiększoną akumulację na potrzeby inwestycyjne.

Dlatego w planie 6-letnim przewidziany jest wzrost płac realnych przeciętnie dla ogółu pracowników fizycznych i umysłowych o około 40 proc., podczas gdy przewidziany wzrost wydajności pracy we wszystkich działach gospodarki narodowej jest wyższy.

Ta przewaga tempa wzrostu wydajności nad tempem wzrostu płac jest jednym z poważnych źródeł obniżenia kosztów własnych.

Drugim źródłem obniżenia kosztów własnych jest oszczędność na materiałach, na paliwie, na surowcach, na artykułach pomocniczych poprzez stosowanie racjonalnych norm zużycia, kontrolę tego zużycia, stosowanie materiałów zastępczych, likwidację marnotrawstwa itd.

W rezultacie wykorzystania tych dwóch najważniejszych źródeł obniżenia kosztów własnych, przedstawiony projekt 6-letniego planu przewiduje obniżenie kosztów własnych produkcji w przemyśle socjalistycznym o co najmniej 17 proc. przy znacznym polepszeniu jakości wyrobów, obniżenie kosztów budownictwa o co najmniej 26 proc., obniżenie kosztów własnych w Państwowym Gospodarstwach Rolnych o co najmniej 30 proc., obniżenie kosztów własnych na kolejach o co najmniej 17 proc., obniżkę kosztów własnych w handlu społecznym o co najmniej 15 proc. itd.

W sumie obniżka kosztów własnych w najważniejszych działach gospodarki narodowej winna przynieść około trzech bilionów zł akumulacji, co stanowi około 50 proc. całości nakładów inwestycyjnych, przewidzianych w planie 6-letnim.

Inaczej mówiąc, bez uzyskania planowej obniżki kosztów własnych nie można byłoby przeprowadzić około 50 proc. planowanych inwestycji, czyli nie można byłoby wykonać planu 6-letniego.

Na podstawie uzyskiwanej obniżki kosztów własnych stanie się możliwym stopniowe przechodzenie do polityki obniżki cen artykułów szerokiego spożycia, co z kolei spowoduje wzrost płacy realnej i umocni naszą walutę.

Trzeba, żebyśmy wszyscy w pełni zrozumieli, że uzyskanie planowanej obniżki kosztów własnych jest podstawowym warunkiem wykonania planu 6-letniego.

Planowość w stosunkach między miastem i wsią

W okresie planu 6-letniego będziemy coraz szerzej wprowadzać planowe formy stosunków między miastem a wsią w formie planowego skupu artykułów rolniczych. Już w pierwszym kwartale 1950 r. te nowe formy stosunków między miastem a wsią zostały częściowo zastosowane w postaci planowego skupu zbóż i rozszerzonej kontraktacji trzody.

Przyniosło to pomyślne rezultaty w postaci zwiększonych i bardziej regularnych dostaw artykułów rolnych, stworzenia dla małych i średniorolnych chłopów możliwości pewnego i planowego zbywania ich produkcji, utrudnienia dla elementów kapitalistycznych spekulowania zbożem na przedwzrostku i wyzyskiwania ta drogą małych i średniorolnych chłopów, sparaliżowania ich prób dezorganizacji zaopatrzenia ludności miejskiej i przemysłu w artykuły rolnicze i surowce przemysłowe. Oparając się na pomyślnym doświadczeniu, nabytym w początku 1950 roku, trzeba systematycznie rozszerzać i pogłębiać nowe formy planowych stosunków między miastem a wsią.

W ten sposób, na nowym etapie, w nowych formach będzie realizowany gospodarczy styk między klasą robotniczą a małym i średniorolnym chłopstwem. W ten sposób masy biednych i średniorolnych chłopów uzyskują możliwość sprawowania pewnej kontroli nad działalnością kapitalistów wiejskich. W ten sposób, uzyskujemy nowy, ważki instrument dla walki z kapitalistami wiejskimi.

O wyższy poziom pracy organizacyjnej

Plan sześciolletni odzwierciedla przetłumaczoną na język liczb i terminów słuszną linię polityczną naszej partii na budowanie podstaw socjalizmu w Polsce.

Nie wystarczy jednak mieć słuszną linię polityczną i słuszny plan, stanowiący odlicze tej linii. Trzeba strzec tej linii jak żrenicy oka przed wszelkimi odchyleniami i wahaniami, wynikającymi z nacisku wroga klasowego.

(Dokończenie na str. 5)